

#2/2023 • 179. ÅRGANG

BDMNYT

BRØDREMENIGHEDENS DANSKE MISSION

TEMA: PIONER- MISSION

EN **KIRKE**
BLIVER TIL
side 4-5

EN **PIONERS**
BEKENDELSER
side 8-9

NYE
MISSIONÆRER
side 13

NY **UNGDOMS-
SEKRETÆR**
side 14-15

BDMnyt udgives af
Brødremenighedens Danske Mission

REDAKTION

Arngeir Langås, ansv. red., tlf. 3529 4820
Svend Løbner, redaktør, tlf. 2870 7703
Signe Kruse
Tine Skovbo

RÅDGIVERE

Majken Nikolajsen
Knud Elmo Knudsen

OPLAG

2.600

Udkommer:

Feb. • maj • sept. • dec.
ISSN 0901 • 330X

TRYK

Øko-Tryk, Skjern

LAYOUT

Helle Høeg

Brødremenighedens Danske Mission
Nørregade 14, 6070 Christiansfeld
tlf. 3529 4820
Hjemmeside: www.bdm-dk.dk
E-mail: bdm@bdm-dk.dk

Gaver kan indbetales på:
MobilePay 36945
Bank 0994 – 4672131928
Giro 4006666

Formand
Jørgen Bøytler
tlf. 7456 1420

Generalsekretær
Arngeir Langås
tlf. 3529 4820

Fundraising- og projektmedarbejder
Janna Rabjerg Barrit
tlf. 3529 4820

Økonomimedarbejder
Palle Byg
tlf. 3529 4820

Ungdomssekretærer
Signe Kruse
tlf. 4217 5149

Emma Nørgård Kristoffersen
tlf. 2288 4529

FORSIDEFOTO

Knud Elmo Knudsen var med til at starte
Brødrekirken i Østcongo. Her bliver han
budt velkommen af en flok børn i Moba
ved Tanganyikasøen.
Foto: Svend Løbner, 2014

AF ARNGEIR LANGÅS,
GENERALSEKRETÆR

Mission er at krydse grænser

Der er mange grænser i vores liv. Vi har landegrænser, for eksempel grænsen syd for Christiansfeld til Tyskland. Tænk, hvis hverken Ansgar eller andre pionermissionærer havde krydset de geografiske grænser og kommet til Danmark!

Uden mission kommer kristendommen ingen vegne. Evangeliet forbliver ord på distancen og får ikke krop i kirke og troende mennesker.

Men der findes også andre grænser ud over de geografiske, for eksempel grænser mellem religionerne. Hvis kristne ingen kontakt har med muslimer, hvordan får de så evangeliet at høre? Eller buddhister, ateister, hinduer og andre? Mission bygger bro og krydser også de usynlige grænser mellem religionerne.

Også psykologiske og kulturelle grænser findes. Jesus krydsede mange sådanne grænser. Fordi han elskede frit, var han ikke bundet, men henvendte sig til spedalske i et samfund, hvor de fleste var bange for at blive smittet af sygdommen. Han udvalgte disciple fra begge ender af det politiske spektrum i et land underlagt det romerske imperium: den revolutionære Simon og kollaboratøren Mattæus. De »moraliske« grænser krydsede han, da han tog kontakt med kvinder med et plettet ry i stedet for at undgå dem. Alt sammen for at dele evangeliet om Guds rige med dem, et rige, hvor tilgivelse og en ny begyndelse er mulig.

De klassemæssige grænser krydsede han, da han talte med både mægtige og afmægtige. Grænserne mellem folkeslag krydsede han også. Som jøde var han lige så åben over for medborgere af en anden kultur, som han var hjemme i sin egen.

Tanken om, at mission er at krydse grænser, er godt beskrevet af den første afrikanske biskop i Tanzanias lutherske kirke, Josiah Kibira. Hans far Isaiah Kibira havde selv først på 1900-tallet krydset grænser med evangeliet, som han modtog i nabolandet Uganda og bragte hjem over grænsen til hjemegnen omkring Bukoba i Tanganyika. Josiah Kibira selv blev den første afrikanske præsident i det lutherske verdensforbund, fra 1977 til 1984.

At kirker befinder sig i mange lande, er et resultat af pionermission. Uden mission kommer kristendommen ingen vegne.

AF JANNA RABJERG BARRIT, FUNDRAISING- OG PROJEKTMEDARBEJDER

MATHIAS ER EN BEGEJSTRET SYD-SYD-MISSIONÆR

Mathias Kiligito er sendt fra Tanzania til Burundi med støtte fra BDM.

Missionærer er i årevis sendt fra nord til syd. Med indvandringen oplever vi også forkyndere fra syd til nord. Mathias Kiligito er en helt tredje kategori.

Han er nemlig missionær fra syd til syd set med nordiske briller. Lokalt er han dog sendt fra syd til mere nordlige egne. For han er sendt fra Tanzania til nabolandet mod nord: Burundi.

Erfaring fra 30 års tjeneste

Mathias er oprindeligt fra Sikonge i Tanzania, hvor han gennem mere end tre årtier har arbejdet i forskellige menigheder og institutioner i Tabora provinsen. Han er uddannet teolog og har fungeret som præst siden 1991.

I år har Mathias påtaget sig en ny udfordring. Han har nemlig valgt at krydse grænsen til Burundi for at blive syd-syd missionær.

Grunden til han har taget dette skridt uddyber han således:

– Jeg har forladt mit hjem og mit land på grund af Guds mission. Det er i lydhed mod Gud, jeg har valgt at tjene Ham, hvor som helst han kalder mig.

Giver Gud ære for sin indsats

For Mathias er forkyndelsen af evangeliet ikke blot et erhverv; det er et kald. Han har været i tjeneste for

Gud, siden han modtog et kald til at blive præst tilbage i 1978.

På spørgsmålet om, hvad der begejstrer ham i hans arbejde, svarer Mathias at:

– Min passion er at tjene Gud med stor loyalitet, så det er Gud, der bliver herliggjort i min tjeneste. Jeg ønsker at andre folk også skal kende Gud og have mulighed for at tro på ham gennem hele deres liv.

Syd-syd missionærer fremmer samarbejde

Mathias mener, at det er både vigtigt og relevant at sende syd-syd missionærer ud. Relevant fordi der stadig er mange mennesker rundt omkring i verden, som ikke har hørt om evangeliet.

– Derfor må vi hjælpe hinanden med at udbrede Guds ord – uanset grænser.

Samtidig mener han også, at det er vigtigt at støtte op om den unge Brødrekirke i Burundis hovedstad Bujumbura, som kirken i Tabora superviserer. Ved at sende syd-syd missionærer, kan der opbygges en solidaritet og et samarbejde mellem kirkerne i forskellige lande, som kan være til stor gavn for alle involverede.

Som syd-syd-missionær har Mathias

en dyb forståelse af kulturen og er vant til at samarbejde med lokale kirker og ledere. Sammen med hans erfaring som præst i Brødrekirken er han en værdifuld ressource for missionen i Burundi.

Mathias Kiligito er gift med Ruth, som han har fire børn sammen med.

Fakta:

Hvad er en syd-syd-missionær?

Det er en person fra en kirke i det globale syd, som bliver udsendt til at missionere i et andet land i det globale syd. Ofte har de kendskab til kulturen og sproget.

AF KNUD ELMO KNUDSEN, FRIVILLIG MEDARBEJDER OG MISSIONÆR

EN KIRKE REJSER SIG AF KRIGENS RUINER

Knud Elmo Knudsen fortæller fra sin tid som pioner-missionær i det borgerkrigshærgede Congo. Hjemvendte flygtninge bliver grundstammen i en kirke, der i dag tæller 5.000 medlemmer.

Fra missionsstationen i Kipili kan man det meste af året se Congos bjerge som en tyk, mørkeblå streg i horisonten. I regntiden sker det at luften bliver så klar, at man fornemmer at kunne skelne de enkelte træer på bjergene 50 kilometer borte. Horisonten rykkede nærmere og trak som en magnet ikke blot øjet men også sindet til sig.

Undsluppet borgerkrigens rædsler

Efter flere års arbejde med forkyndelse og undervisning i landsbyerne langs søen på Tanzaniabredden, kom dagen, hvor flygtninge fra Congo turde vende hjem – og jeg blev bedt om at tage med.

Jeg havde nemlig fået kontakt til flygtninge fra Congo, som havde slået sig ned i Tanzania efter at være

undsluppet borgerkrigens rædsler og guerillatroppernes hærgen blot en synslængde fra, hvor vi befandt os. Disse tropper begyndte at trække nordpå og efterlod det meste af kyststrækningen som en ruin. Ofte var der kun de store mangotræer tilbage som vidner om, at der engang var beboelser på stedet.

Nye menigheder i tre landsbyer

Efter flere forgæves forsøg på at få tilladelse hos de kirkelige instanser i bl.a. Congo fulgte jeg en indre stemme og tog i 2004 over til Congo med en lille gruppe af stedkendte og flygtninge fra området. Vi besøgte tre landsbyer; Kizike, Zongwe og Liombe, hvor der blev startet små menigheder op.

Området var overvåget af regeringstropper og betragtedes som sikkert, hvilket nok var tvivlsomt, da flere af de militære enheder i området blot havde indgået aftale om at skifte side. I Liombe mødte vi en befalingsmand som benyttede børnesoldater, hvad regeringstropperne ikke gjorde.

Her ankommer Knud Elmo Knudsen til en ventende menighed i DR Congo.

Knud Elmo Knudsen og evangelisterne modtages på festlig vis i byen Zongwe.

Flygtninge bliver grundstamme

Året efter i 2005 var rebellerne trukket så langt nordpå, at vi kunne komme til distriktsbyen Moba. Hertil medbragte vi en gruppe på 23 unge flygtninge, som havde holdt sammen under deres ophold i Tanzania og dér havde været knyttet til en af vore menigheder. De blev grundstammen i det arbejder, der nu tog sin begyndelse i Moba med forkyndelse, kirke og skolebygning.

Allerede fem år senere var der etableret 16 små menigheder med omkring 1500 medlemmer samt seks skoler i landbyer på strækningen fra Kalemie til den zambiske grænse.

Blandt guldgravere og pygmæer

I 2011 sejlede vi med en 12 fods jolle

og 900 liter benzin fra Kipili ca. 550 km i et stræk til Uvira for at forene os med en gruppe hjemvendte flygtninge dér. Det førte til opførelsen af et børnehjem for forældreløse børn med handicap, en skole og en klinik i området ledet af missionærparret Daniel og Sandra Bøytler.

Dette arbejde blev samtidig indledningen til yderligere pionerarbejde blandt guldgraverne i bjergkæden syd for Uvira, plateauet vest for, samt de pygmæer, som holder til i randområdet af regnskoven i Manyema i grænseområdet til Kivu Syd og Tanganyika. Områder, som alle er udsatte for rebellers hærgen og derfor ud over at være vanskeligt tilgængelige, også er usikre arbejdsområder.

Kirken vokser til 5.000 medlemmer

I 2015 blev Moravian Church Eastern Congo (MCEC) opgraderet til Mission Area. Mission Area er første trin på et organiseret missionsområde – altså enkeltmenigheder sluttet sammen til en helhed med en ledelse uden selvstændig kirkeordning. MCTLT (Moravian Church Tanzania Lake Tanganyika) blev udnævnt som rådgivende moderprovins på grund af den korte afstand, og MCEC indgik i et partnerskab med BDM.

MCEC dækker i dag fire provinser i Congo; Tanganyika, Manyema, Kivu Syd og Kivu Nord. Kirken har i dag ca. 5000 medlemmer, 24 præster, 60 menigheder, 18 skoler, et børnehjem, et sygehus og en klinik.

KRONIK AF DENA FORTUZI, PRÆST I BRØDREKIRKEN I ALBANIEN

JEG BLEV OPLÆRT AF DANSKE MISSIONÆRER

Dena Fortuzi var som barn med i en af de første kristne grupper i Albanien. Her fortæller hun om at vokse op i et ateistisk diktatur og møde kristendommen, da det endelig blev tilladt at tale om Gud.

Jeg blev født i Tirana, Albanien, i en tid, hvor mit land var under et strengt kommunistisk regime. Al religion blev afskaffet. I skolen blev vi undervist i, at mennesker stammer fra aberne, og da jeg i tredje klasse nægtede dette foran hele klassen, fik

jeg en dårlig karakter. Jeg løb grædende hjem.

Selvom jeg ikke var opdraget som kristen, og jeg først mødte Kristus, da jeg var 12 år, lærte mine forældre mig, hvad kærlighed betyder, så min barndom var lykkelig og glad. De fleste af mine barndomsminder rummer en dyb følelse af kærlighed og omsorg, fordi jeg er opdraget af to forældre, der elskede og respekterede hinanden.

Bedstemor sagde »Shhhhhh!«

Men jeg blev i 1981 født i et land, der havde været undertrykt af det osmaniske imperium i 500 år (1479-1912), og hvor religioner var blevet afskaffet i årtier af et strengt kommunistisk regime (1941-1991).

I kommunisttiden kan jeg huske, hvordan min bedstemor holdt sin kristne tro hemmelig, og hver gang vi hilste på hinanden, nævnte hun Gud, og så lavede hun en særlig lyd med en finger foran sine læber: »Shhhhhh!«

I 1991 blev religionerne endelig tilladt med demokratiets ankomst i Albanien. Og med stor støtte fra

Brødremenigheden i Danmark og andre kirker og kristne organisationer, blev vores kirke startet i Albanien.

Søstre og brødre fra dengang medgiver, at det ikke var let, men de blev kaldet til at danne bibelgrupper og tage sig af børn.

Oplært af danske præster

Selvom jeg havde hørt om Jesus og kirken i det postkommunistiske Albanien, var det i 1993, at alting startede. Det var Ankjær Poulsen, der introducerede mig for Jesus Kristus. Jeg kan stadig høre hans stemme, der forklarer mig, hvad det betyder at tro på Kristus betyder. Jeg blev døbt i 1996 af Knud Schjødt Pedersen, og han gav mig min første personlige bibel. Han lærte mig at læse i Bibelen som en daglig praksis.

Helt fra begyndelsen er jeg blevet oplært af danske præster og missionsærer, der kom til Albanien, at religion ikke er begrænset til søndag morgen, hvor man kysser ikonerne for at blive frelst, men at det er en tro, der udleveres i praksis.

Et personligt forhold til Jesus

Jeg lærte, hvad det betød at have et personligt forhold til Jesus, at samles i hjemmene, læse i Bibelen, dele et budskab, synge og bede.

Jeg var en af børnene i den første kristne gruppe i Albanien, og at læse Bibelen var et glædeligt øjeblik, hvor vi også kunne lege. Jeg tror, at det på det tidspunkt var meget vigtigt for børn i et land, hvor religioner aldrig blev forklaret.

Mens jeg så det banebrydende kristne arbejde i mit land, begyndte jeg at stille spørgsmål, mens jeg forsøgte at identificere, hvem jeg selv var i en ny virkelighed i vores land.

Fakta:

Dena Fortuzi blev ordineret som præst i Brødrekirken i Albanien i september 2022. Kirken består i dag af fem menigheder og har et omfattende socialt arbejde blandt romaer og fattige familier.

Ankjær Poulsen var missionssekretær i BDM fra 1994 og kom fra Dansk Europamission, hvor han i 1992 som generalsekretær havde fået en officiel henvendelse fra Albanien om at støtte til børn og unge i Albanien. En ny demokratisk regering ønskede efter årelangt ateistisk diktatur at gennemføre fuld religionsfrihed og gav kirkerne det fulde ansvar for undervisningen.

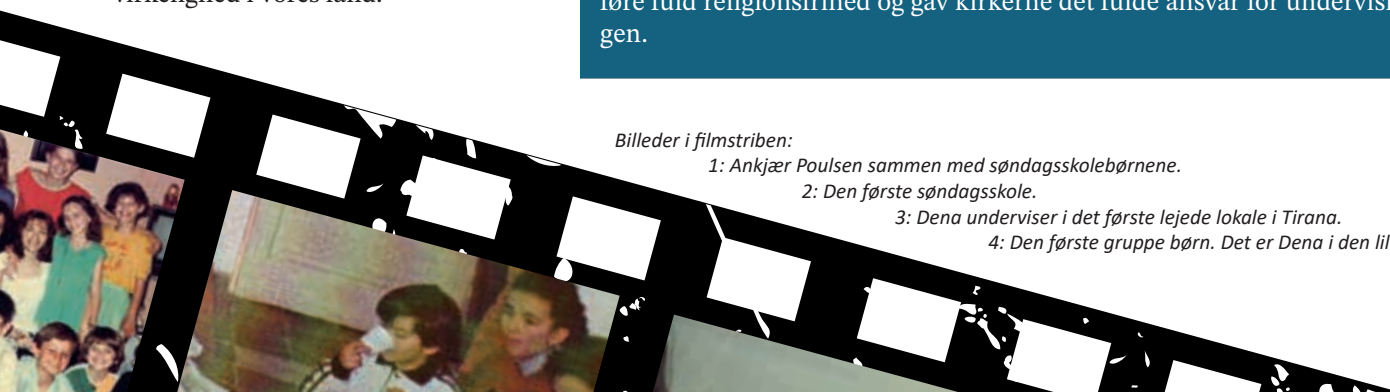
Billeder i filmstriben:

1: Ankjær Poulsen sammen med søndagsskolebørnene.

2: Den første søndagsskole.

3: Dena underviser i det første lejede lokale i Tirana.

4: Den første gruppe børn. Det er Dena i den lilla t-shirt.

AF SVEND LØBNER, JOURNALIST

EN PIONERMISSIONÆRS BEKENDELSER

Jørgen Bøytler fortæller åbenhjertigt, hvordan det var at påbegynde bådmissionen i Kipili. Og kommer frem til tre forudsætninger for pionermissionærer: Kompetencer, kald og at kunne finde sig i svære forhold.

En missionskonference. En spirende interesse. En tilfældig omstilling.

Sådan begyndte missionærkaldet for Ellen og Jørgen Bøytler. Det, der i første omgang virkede famlende, blev til 14 års missionsarbejde i Tanzania og siden en teologisk uddannelse, præstegerning og en ansvarsfuld stilling som koordinator i Unitas Fratrum, den internationale Brødrekirke.

Det var tilbage i 1981 den første interesse blev vakt. En inspirerende missionskonference i hjembyen Løsning tændte en gnist i parret, der ellers var fuldt engagerede i KFUM og K. Interessen fik Ellen, Jørgens hustru, til at ringe til missionskontoret i Christiansfeld, hvor flere danske missionsselskaber havde til huse.

BDM ved et tilfælde

Og da omstillingsdamen måtte meddele, at alle var gået til frokost – nå ja, undtagen generalsekretæren for Brødremenighedens Danske Mission – blev det ham, Ellen blev henvist til. Og så rullede begivenhederne. En samtale blev til flere, og ja, der var sandelig brug for både en praktisk tømrer som Jørgen og en økonomikyndig som bankassistent Ellen.

I januar 1982 blev de udsendt til Sikonge i Tanzania, hvor Jørgen de

næste otte år udvidede tømrerværkstedet fra en beholdning på 600 kroner til en årlig omsætning på 250.000 kroner. Et værksted blev udbygget, lærlinge blev uddannet i tømrerfaget, og kirker, skoler og klinikker skød op som resultat i et område fem gange Danmarks størrelse.

Sov i telt i tre måneder

Derefter rejste parret videre til Kipili og startede bådmissionen i landsbyer langs Tanganyikasøens kyst. Også her viste det sig at være en fordel, at Jørgen var tømrer. Han begyndte med at bygge en missionærbolig som base. Inden det første værelse stod klar til familien, gik der tre måneder, hvor han selv måtte bo i telt. Derefter kunne Ellen og parrets to børn slutte sig til og arbejdet fortsætte.

Det blev til mange sejlture op og ned ad Tanganyikasøens østlige bred – helt ned til den zambiske grænse og op til Kigoma-regionen nåede evangeliets forkyndelse. Med sig havde Jørgen Bøytler tre-fire lokale evangelister. De viste Jesus-filmen, og Jørgen begyndte også at holde teologikurser, hvor folk kunne studere hjemmefra.

Missionærens tre kvalifikationer

Når han i dag tænker tilbage på, hvad

det kræver at engagere sig i pionermission, kommer han frem til mindst tre kvalifikationer: Kompetencer, kaldsbevidsthed og at kunne finde sig i svære forhold.

– Læringen for mig er, at du allerede skal have tilbragt nogle år i Tanzania og at du skal kunne sproget. Hvis jeg var kommet til Kipili som helt ny, ville jeg være løbet skrigende bort fra starten. Men nu havde jeg lært sproget og kulturen af mine håndværkskolleger i Sikonge.

– Dernæst var opgaven i Kipili så spændende, at den var umulig at sige nej til. Især da vi begyndte at sejle ud og forkynde evangeliet og undervise i teologi. Det udviklede sig senere til, at jeg læste teologi herhjemme.

Gå ind ad de åbne døre

Jørgen Bøytler konkluderer: Punkt et: Man skal erhverve sig de relevante kompetencer. Punkt to: Man skal have et kald, uanset hvor skrøbeligt og famlende det kan være. Og punkt tre: Man skal være villig til at finde sig i noget som mildest talt ikke er normalt.

– Vi flyttede jo ned til et halvfærdigt hus med to børn. Komfuret stod i det fri, og vi sad i sandet og spiste aftensmad. Og badeværelset var det mest

Øverst:
Kipili missionsstation.

Nederst:
Jørgen Bøytler og Knud Elmo
Knudsen på Bådmission.

fantastiske, vi har haft: med stjernehimlen som loft. Og det tog dengang seks timer ad dårlige veje at komme til Sumbawanga for at handle ind.

– Du skal finde dig i det der. Pionertiden skal ikke stå i et strålende skær,

for det er hårdt. Og så skal du være klar på, at du ikke får en jobbeskrivelse; du får bare at vide: »Her er stedet, bare gå i gang!«

Og angående kaldet, har Ellen og Jørgen Bøytler en ganske jordnær

praksis:

– Vi lever efter at gå ind ad de døre, Gud åbner for os. Hvis en dør er lukket, går vi videre til den næste. Kommer vi til en åben dør, går vi ind og ser, hvad der sker!

AF JANICE LEUNG JACOBSEN, MISSIONÆR, OG SVEND LØBNER, JOURNALIST

DRAMA GIVER EVANGELIET LIV I TANZANIA

Et nyt pionerarbejde ser dagens lys ved Tanganyikasøen. Med udgangspunkt i traditionelle fortællemetoder formidles bibelens historier med drama og teaterstykker.

Drama og historiefortælling er vigtige elementer i Tanzanias mundtlige kultur. Folk foretrækker at lære ad mundtlige kanaler frem for ved at læse. Under mangotræer og omkring

ildsteder elsker befolkningen at »piga stori«, at dele historier om livet, dramatisk og levende, og efterligne karakterernes stemmer og bevægelser.

Deler glæde og smerte

Disse oprindelige former for drama bruger Janice og Mads Jakobsen nu til at formidle Bibelens historier og budskaber i Brødremenighedens kirker

Meningen med Herrens nadver forklares med Jesu død på korset.

Den første menighed delte alt med hinanden – også en levende høne!

langs Tanganyikasøens kyst.

– I stedet for at besøge en terapeut, når man føler sig trist, giver dramatisk historiefortælling mennesker mulighed for at dele glæde og smerte og bearbejde oplevelser sammen med andre, fortæller Janice og nævner, at endda komedie ved begravelser hjælper med at lindre smerte og bringer øjeblikke af latter til de sørgende.

Historier nedbryder barrierer

Derfor lå det lige til højrebenet at bruge drama og teater i formidling af bibelhistorier og teologi.

– Da vores team ledede bibelstudier i små grupper, beskæftigede de færreste sig med selve teksterne. Det var mest ældre, mandlige kirkeledere eller gymnasieelever, der deltog i diskussionerne, mens de fleste kvinder forholdt sig tavse. Men da vores team introducerede drama som et værktøj til at lære og præsentere bibelhistorier, kunne alle i hver gruppe være med. Det så ud til at nedbryde barrierer for alder, køn og status, hvilket

gjorde det muligt for medlemmer af kirken at arbejde sammen og værdsætte hinandens styrker, fortæller Janice og giver nogle eksempler:

Den fortabte søn på diskotek

Tanzaniere kan godt lide at tilføje lokal smag til historierne, hvilket gør Bibelen mere fordøjelig for lokalbefolkningen. For eksempel, i en opførelse af lignelsen om den fortabte søn (Luk 15:11-32), ankom 'sønnen' til et 'lokalt diskotek', som spillede musik af Diamond Platnumz, en berømt tanzanisk sanger. I en anden forestilling om den tidlige kirkes liv (ApG 2:42-47; 4:32-37) delte de 'troende' tekiks blandt publikum, 'de trængende'.

– Drama har en evne til at gøre ældgamle historier i Israel relevante i nutidens Tanzania, konkluderer Janice.

Muslim blev kristen

Og det fører til handling, uddyber hun:

– Efter at have deltaget i et teater-

stykke, der forklarer betydningen af dåb, besluttede en mand at blive døbt i slutningen af vores seminar. Ved en anden lejlighed deltog en muslimsk mand i vores bibelstudie om den fortabte søn og optrådte selv som den fortabte søn. Samme dag besluttede han sig for at blive kristen.

Janice pointerer at alt dette kun er muligt, fordi Jørgen Bøytler påbegyndte arbejdet med forkyndelse og undervisning i Kipili og at Knud Elmo Knudsen fortsatte i hans spor. Men nu ser en ny form for pionerarbejde ud til at have vind i sejlene: Bibeldrama.

– Drama og historiefortælling gennemsyrrer hverdagen i Tanzania, slutter Janice Jakobsen og tilføjer, at hun og Mads henter inspiration fra den amerikanske etnodramatolog Dr. Julisa Rowe, der med base i Nairobi, Kenya, er pioner inden for brug af afrikaneres oprindelige former for drama i kirker.

KORT NYT:

TAK TIL HJEMVENDTE MISSIONÆRER

Kjeld og Hanne Kudeha Simonsen afsluttede deres tjeneste for BDM i Lake Tanganyika-provinsen efter kun seks måneder.

Det naturlige spørgsmål vil være »Jamen, hvorfor?« Nogle gange føler ansatte, at der bare ikke er det match der skal til mellem person og opgaver.

Fra BDMs side vil jeg takke Hanne og Kjeld for en forrygende indsats på kort tid. Med swahili intakt efter tidligere missionærliv i landet gik Kjeld til den med mangfoldige opgaver knyttet til vedligehold af bygninger, forskønnelse af kirkens område og endda opfindelse af en udmærket konference stol til kirkens mødelokaler. Hanne fik hurtigt sat et søndagsskoleprojekt i gang med kurser og materialer. Begge efterlader taknemmelighed og savn blandt de medarbejdere, der fik glæde af deres korte virke i BDM.

Begge er nu i gang med arbejde igen i Danmark. Som murer og lærer. Vi ønsker dem en god genopstart i Danmark og Guds velsignelse videre i deres liv og tjeneste.

Arngeir Langås, generalsekretær

CHRISTIANSFELD MARKERER 250-ÅRS JUBILÆUM

Brødremenigheden grundlagde Christiansfeld i 1773. Det markeres med festlig gudstjeneste den 13. august 2023.

I 2023 kan Brødremenigheden fejre 250-års jubilæum for grundlæggelsen af byen Christiansfeld i Kolding kommune.

Byen blev grundlagt af den evangelisk-lutherske frimenighed den 1. april i 1773 og er stadig en levende og aktiv spiller i byens dagligdag. Der blev i perioden fra 1720 til omkring 1810 bygget ca. 30 sådanne byer rundt omkring i verden.

I 2015 blev Christiansfeld efter flere års gennemgribende restaurering optaget på UNESCO's verdenskulturarvsliste.

Fejringen af 250-årsjubilæet sker løbende gennem hele 2023 og gik i gang på selve grundlæggelsesdatoen den 1. april. Jubilæet kulminerer søndag den 13. august med en stor begivenhed i Brødremenighedens Kirke, hvor officielle repræsentanter for kirker og samfund inviteres.

TAK TIL REBEKKA

Rebekka Brødsgaard Knudsen stoppede 1. april som en af to ungdomssekretærer i BDM. Hun har fundet et nyt studenterjob som forskningsassistent.

Rebekka har ydet en god indsats med at skaffe opholds- og arbejdstilladelser til alle udsendte volontører i Tanzania og følge op på dem med samtaler hver måned. Hun har også bidraget med idéer og gode artikler til BDMnyt.

Herfra skal lyde en stor tak til Rebekka, på gensyn i BDM og Guds velsignelse videre.

Arngeir Langås, generalsekretær

BLIV EN DEL AF BDM

BDMs arbejde driver ikke sig selv – vi er afhængige af et bagland, som støtter op om missionsarbejdet. Vil du være med?

Bliv medlem på www.bdm-dk.dk

FÅ BESØG AF BDM

Oplev BDMs livsforandrende arbejde i Tanzania, Albanien, DR Congo og på Vestbredden. Inviter en af vores foredragsholdere.

Besøg www.bdm-dk.dk eller kontakt sekretariatet.

AF SVEND LØBNER, JOURNALIST

NÅR GUD BEVÆGER OS MÅ VI FLYTTE MED

Bettina og Morten Poulsen fra Aalborg rejser ud som missionærer til Tanzania den 1. august.

For Bettina og Morten Poulsen fra Aalborg er arbejdet med mennesker et kald. Nu udvider de blot deres sociale virkefelt fra Aalborg til Mwanza i Tanzania. Fra 1. august er parret ansat som missionærer i Brødremenhedens Danske Mission.

Naturligt at række ud

– Når Gud sætter os i bevægelse, må vi flytte med, fortæller Bettina.

Hun har en kandidat i socialt arbejde og har de seneste otte år været leder i Barnets Blå Hus under Blå Kors i Aalborg. Huset er et tilbud for børn, der vokser op i familier med rusmiddelproblematikker.

Morten har en kandidat i pædagogisk sociologi og var indtil for nylig assisterende leder på Bo- og støttecenter Løvdal, Aalborg Kommune.

Socialt engagement

Brødrekirken i Vest-Tanzania-provinsen, har spurgt efter missionærer fra BDM til at arbejde i og udenfor Tanzanias næst største by, Mwanza.

– Det ligger jo lige til højrebenet at fortsætte med det, vi er vant til at arbejde med herhjemme. Men vi vil også gerne lave sundhedsfremmende projekter for de familier, der bor i byen, fortæller Bettina.

Hun har også en diplomuddannelse i teologi i bagagen, og den vil hun bruge, hvor det er muligt, til at inspirere og oplære lokale kirkeledere.

Har tidligere været udsendt

Morten er ferm med sine hænder:

– Jeg har haft ansvaret for bygge- og renoveringsprojekter i de institutioner, hvor jeg har været leder, og istandsat et par huse selv, smiler han og tilføjer, at det også var en del af jobbet, da han arbejdede på en kostskole i Tanzania.

For det er ikke første gang parret er udsendt. Morten har været leder af kostskoleafdelingen i den danske skole i Iringa, Tanzania, og Bettina har arbejdet som projektleder i en organisation i Kinas Yunnan-provins.

Parret har to små børn: Karen på fem år og Victor på tre.

En ny pioneropgave

Generalsekretær i BDM, Arngeir Langås, glæder sig over, at man har fundet netop Bettina og Morten til opgaverne:

– Det er femten år siden BDM havde missionærer i Mwanza, så det er næsten noget pionéragtigt over det, der ligger foran dem. Vi beder til og tror på at Morten og Bettinas tilstedeværelse og samarbejde i mission vil bidrage til Guds rige i og udenfor Mwanza, og opfordrer missionsvennerne til at omslutte hele familien i forbøn.

Morten og Bettina Poulsen sammen med børnene Karen og Victor.

**Oplysning
hele
året!**

13 cm stjerne - plast med LED
Fås bl.a. i hvid, gul og rød/gul
Pris: kr 180,-

40 cm stjerne - papir
Fås bl.a. i hvid, gul og rød/hvid
Pris: kr 250,-

68 cm stjerne - plast
Fås bl.a. i hvid, gul og grøn
Pris: kr 535,-

Du støtter BDM, når du køber stjerner.
Adventsstjerner.dk

Løsenbogen

»Løsenbogen Guds ord til hver dag« indeholder et løsensord fra Det Gamle Testamente og en læretekt fra Det Nye Testamente. Løsensordene udtrækkes i Herrnhut. Bogen udgives på godt 40 sprog.

Pris kr. 100,-

Køb den i shoppen på Adventsstjerner.dk.

Husandagtskalenderen

Andagtsbogen er bygget op som en kalender, så du hver dag kan rive en side ud og læse dagens andagtsstykke. Stykkerne er skrevet af 365 forskellige forfattere med en kirkelig bredde.

Pris kr. 229,95

Køb den i shoppen på Adventsstjerner.dk.

AF TINE SKOVBO,
GYMNASIELÆRER OG FRIVILLIG SKRIBENT

Ny ungdomssekretær vil give den gode volontøroplevelse

Signe Kruse fra Børkop er ansat som ny ungdomssekretær i BDM med ansvar for at holde kontakt med udsendte

Signe Kruse er netop blevet ansat som ungdomssekretær i Brødremenighedens Danske Mission (BDM). Hun er 21 år og bor i Børkop, hvor hun arbejder i en børnehave.

Som ungdomssekretær skal hun blandt andet overtage Rebekka Knudsens ansvar som tovholder, når BDM udsender volontører. Og det var netop fordi hun selv har været udsendt som volontør for BDM, hun søgte stillingen som ungdomssekretær.

– Det var en enormt givende oplevelse for mig at være afsted som volontør, så jeg havde lyst til at være med til også at give de kommende volontører en god oplevelse.

Samme humor, meget grin

Signe arbejdede på børnehjemmet Peter's House i Sumbawanga i efteråret 2021.

– Det, som gjorde størst indtryk på mig, var de mennesker, vi mødte. På kort tid dannede vi venskaber på trods af forskellige kulturer. En ting som virkelig overraskede mig var, hvor ens humor vi havde. Så min tid på Peter's House var virkelig en tid fyldt med grin!

Kontakten til Danmark er vigtig

Én af kerneopgaverne som ungdomssekretær er at holde jævnlig kontakt til de udsendte volontører. Her er hun forberedt på at blive konfronteret med nogle barske virkeligheder.

– Selvom jeg ser tilbage på min oplevelse med en masse glæde, så mødte jeg også udfordringer. Det er særligt de udfordringer, og min erfaring derfra, jeg vil trække på som ungdomssekretær, fortæller hun.

Signe oplevede på egen hånd, hvor vigtigt det er, at have kontakt til én i Danmark, man kan tale med om

BDMU

REDAKTØRER SIGNE KRUSE OG TINE SKOVBO

velse videre

tær
volontører.

sine oplevelser og tanker.

– Man er som volontør som oftest i kontakt med omsorgsvigtede børn, og børn som har forfærdelige oplevelser med i bagagen. Og der var det som volontør rart at have én, man kunne ringe til og sparre med i forhold til, hvordan man kunne tackle situationen.

Kender det omvendte kulturchok

Signe står ikke alene i arbejdet med volontørerne i BDM. Hun samarbejder med den anden af BDMs to ungdomssekretærer. Mens Signe har fokus på udsendelsen af volontører, ligger makkerens fokus hos de hjemvendte volontører i BDMs Unge.

Dette fællesskab af hjemvendte volontører har Signe allerede stiftet bekendtskab med, da hun selv vendte hjem fra Tanzania.

– Der er store følelser på spil i tætte relationer, hvilket jeg især oplevede, da jeg skulle forlade Peter's House. Det er hårdt at tage hjem igen, og jeg oplevede at få et omvendt kulturchok, da jeg kom hjem til Danmark igen. Det kan være svært, men så er det rart at vide, at tidligere volontører har stået i samme situation.

Udrustet og klar til opgaven

Signes volontørhold og erfaring med BDMs Unge har gjort hende godt rustet til arbejdet som ungdomssekretær i BDM. Nu glæder hun til, hvad arbejdet vil bringe.

– Jeg glæder mig mest til at få lov til at blive en del af de kommende volontørers rejser. Det gør mig så glad at tænke på hvilke spændende oplevelser, de har i vente.

LÆS MERE PÅ BDM-DK.DK >

AF SVEND LØBNER, REDAKTØR

FORTÆL, FORTÆL, FORTÆL

Jesus kalder os til en mission, hvor vi blot fortæller de gode nyheder, at al synd er sonet.

ANDAGT:

*Fortæl dem det,
selv hvis de ikke tror på dig
fortæl dem det,
også hvis de ikke tager imod dig.
Så fortæl dem fra mig,
ja fortæl dem fra mig.
Fortæl dem at jeg elsker dem
og at jeg kom for at de skulle vide det.*

Sådan lyder et omkvæd fra gospelkonet Andrae Crouch. Sangen »Tell them« indrammer godt, hvad kristen mission går ud på. Ikke at omvende. Ikke at frelse. Ikke at gøre andet end det, Jesus befalede os: Forkynd evangeliet for al skabningen!

Kristen mission har længe haft en klang af kulturimperialisme, hvor Vesten presser sin udgave af kristendom ned over hovedet på folkeslag med en helt anden kultur og tradition. »Kristendom« skriver jeg, dvs. det kristne domus, det kristne domæne eller magtområde.

Men var det hensigten med Jesu missionsbefaling, at vi skulle udvide territorier? Nej, men at gøre disciple. Altså ikke vores disciple, men Jesus'. Gøre noget, ja, men hvordan gør man

det? I hvert fald ikke ved nogen form for magtanvendelse. Heller ikke retorisk. Ej heller ved overmagt i form af flere penge, flere privilegier og derfor flere handlemuligheder.

Jesus kalder os til en mission, hvor vi blot fortæller de gode nyheder, at al synd er sonet, al skyld annulleret, al skam fordampet, fordi han som bar det evige offer i det evige nu uden for tiden i den himmelske helligdom allerede har båret alle konsekvenser af synden, virkeliggjort i tiden ved hans offerdød på korset.

Herefter er der kun en ting at gøre: Fortælle det vidt og bredt, så også de, der ikke er klar over det, kan få det at vide, så vi kan glæde os sammen.

Sikke en byrde, der bliver løftet af skyldbetyngede, depressionsramte og angstplagede mennesker, når de finder ud af, at den højeste instans, Universets Herre, allerede har sonet, tilgivet og fjernet al synd og skyld og skam fra menneskeheden. Gud har ikke et syndproblem længere; det har vi, fordi vi går rundt og klokker i den hele tiden, sårer hinanden og ypper kiv og konflikt her, der og alle vegne.

Og det bærer vi så konsekvenserne af. Men oven i dette skal vi ikke behøve at læsse den store, eksistentielle skyld, som om Gud selv, det store overjeg, truer med bål og brand i helvede, fordi vi ikke kan finde ud af at implementere det gudskabte liv.

Guds rige er lige ved hånden

Så dramatisk er det ikke. Tværtimod, midt i vores lidelse, selvforskyldt eller ej, erklærer Jesus, at Gudsriget er kommet nær, at det er midt iblandt os og endda inde i os. Sidstnævnte sagde han til farisæerne, som jo ellers syntes at være milevidt fra Guds vilje. Men fra Guds side, er ingen længere fortabt, ingen fordømt, men alle inviteret og inkluderet.

Det er evangeliet, det glædelige budskab. Alt andet er ikke glædeligt og derfor ikke evangeliet. Evangeliets glæde skal deles, så vi kan glæde os sammen, uanset om vi er født i Danmark eller Saudi-Arabien, og uanset hvilken kultur og tradition, vi er rundet af.

»Tell them!«, synger Andrae Crouch. Fortæl dem det! Så enkelt er det. Det er mission.

BRØDREMENIGHEDENS DANSKE MISSION